

For så vidt angår perioden efter 1968, må jeg gentage, at regeringen ingen grund har til at tro, at dansk atompolitik skulle være blevet tilside-sat siden notevekslingen af 31. maj 1968. Dansk atompolitik har ikke ændret sig siden 1968.

Lad mig tilføje, at Grønlands hjemmestyre har mulighed for at rejse spørgsmålet om tiden efter 1968 i den permanente embedsmandsgruppe, der er nedsat med henblik på at styrke dialogen med Grønland om sikkerheds- og udenrigspolitiske spørgsmål, herunder NATO-spørgsmål, der har betydning for Grønland.

Embedsmandsgruppen skal som sin første opgave gennemgå den dansk-amerikanske overenskomst af 1951 om forsvaret af Grønland med tillægsaftaler.

Det er siden slutningen af 1980'erne lykkedes at få nedbragt arsenalerne af atomvåben meget betragteligt. Mellemdistanceatomraketterne i Europa er fjernet, antallet af strategiske atomvåben er begrænset væsentligt, atommagterne sigter imod yderligere reduktion af deres atomvåben.

Den 11. maj i år blev det besluttet at forlænge traktaten om ikkespredning af kernevåben, NPT, på ubestemt tid. Det var en vigtig beslutning. Den betød en styrkelse af de målsætninger, som NPT afstikker, vedrørende centrale spørgsmål som atomvåbenedrustning og sikkerhedskontrol med anvendelse af nuklear teknologi til fredelige formål.

Fra dansk side arbejder vi for at styrke de internationale bestræbelser på at nå til enighed om en traktat om et fuldstændigt atomprøve-stop, således at et globalt forbud imod atomprøvesprængninger kan blive en realitet i 1996. Arbejdet er ikke afsluttet. Atomnedrustningspolitikken skal derfor fortsættes, de politiske muligheder er til stede og er bedre end nogen sinde.

Udviklingen med opbruddet i Central- og Østeuropa, Sovjetunionens sammenbrud og Warszawapagtens opløsning markerede den endelige afslutning på den kolde krig. Det har skabt grobund for et godt og konstruktivt samarbejde i Europa, og samtidig satte udviklingen nye udfordringer øverst på den sikkerhedspolitiske dagsorden.

I dag er den største sikkerhedspolitiske udfordring at sikre stabilitet, demokrati og økonomisk fremgang i de tidligere Warszawapagt-lande. Konfrontation er afløst af samarbejde. Det er den fremadrettede sikkerhedspolitiske linje, der er helt central for regeringen.

Formanden:

Hr. Gert Petersen som ordfører for forespørgslerne.

Forhandling

Gert Petersen (SF):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal takke for svaret, men det kræver vel almindelig høflighed at man gør, selv om en vis herre skal vide, at der ikke var meget at takke for. Men det var da positivt, at regeringen den 29. juni 1995 offentliggjorde sin viden om den officielle danske atompolitik på Grønland i 1957-68.

Redegørelsen rejser imidlertid nye spørgsmål. Nogle af dem kan vel ventes besvaret i den udredning, DUPI's bestyrelse er blevet anmodet om, men der er et problem, som DUPI er afskåret fra at belyse på grund af tidsgrænsen i kommissoriet: Når det er kendt, at befolkningen blev ført bag lyset i årene op til 1968, hvilken sikkerhed har vi så for, at det ikke også skete efter 1968?

Det angivelige stop i maj 1968 for overflyvningerne over Grønland skyldes jo ikke, at man var kommet på bedre tanker, men at omstændighederne omkring et bestemt flystyrt vakte så stor opsigt.

I kølvandet på redegørelsen af 29. juni 1995 er der fremkommet flere vidneudsagn fra daværende Thulearbejdere, som sætter spørgsmålstegn ved dette stop, og efter at det er kommet frem, at USA anlagde en regulær atomvåbenbase i Thule, og det siges at have været ukendt for den danske regering indtil den 13. juli i år, ja, så føler jeg mig ikke mere overbevist af noteaftalen fra maj 1968. Det bør også undersøges, hvad der skete efter 1968.

Et andet problem for dansk atompolitik er, hvad der er sket på vore egne breddegrader i det egentlige Danmark. I udenrigsministerens univers er det åbenbart ikke noget problem. Hans verden slutter, om jeg så må sige, i 1968. Hans tavshed på dette område er forbløffende, når man tænker på, at i virkelighedens univers var problemet så stort, at det udløste et dansk folketingsvalg.

Men ikke et ord fra udenrigsministeren om det spørgsmål!

I 1963 gjorde daværende statsminister Jens Otto Krag det klart, at det danske nej til atomvåben også omfattede de danske havne og farvande. Det skete i et svar til folketingsmedlem Otto